

Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 22 września 2015 r.

IV Ka 370/15

Przewodniczący: Sędzia SO Roger Michalczyk-sprawozdawca.

Sędziowie SO: Danuta Flinik, Adam Sygit.

przy udziale Ewy Łączkowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy po rozpoznaniu dnia 14 września 2015 r. sprawy B. M. (1) s. Z. i J. ur. (...) w J.

oskarżony o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 16 grudnia 2014 r. sygn. akt VI K 782/12 utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; wymierza oskarżonemu 100,00 (sto) złotych tytułem opłaty za II instancję i obciąża go kosztami procesu za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

B. M. (1) został oskarżony o to, że: w okresie od czerwca 2012 r. do 12 października 2012 r. w I. uporczywie nękał byłą żonę R. S. (1) w ten sposób, że wydzwaniał i pisał pisma do zakładu jej pracy, wydzwaniał domofonem wygrażając, że skończy na wózku inwalidzkim, obserwował i zaczepiał na ulicy wykrzykując w jej kierunku słowa wulgarne oraz groźby pozbawienia życia co wzbudziło u R. S. (1) uzasadnioną poczucie zagrożenia, a groźby pozbawienia życia uzasadnioną obawę ich spełnienia to jest o czyn z artykułu 190 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu, wyrokiem z 16 grudnia 2014 r., sygn. akt VI K 782/12:

1. na podstawie art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko B. M. (1) o czyn opisany wyżej z tym ustaleniem, iż oskarżony groził R. S. (1) działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przy czym groźby te wzbudziły uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby
2. na podstawie art. 67 § 2 k.k. oddał oskarżonego w okresie biegu próby pod dozór kuratora sądowego
3. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 7a k.k. w okresie biegu próby zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się od kontaktowania się z R. S. (1) oraz zbliżania się do niej na odległość nie bliższą niż 30 metrów
4. obciążył oskarżonego opłatą w wysokości 60,00 (sześćdziesiąt) złotych i zwolnił go od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył B. M. (1), który zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił: błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych jemu czynów; obrazę prawa materialnego tj. art. 190a § 1 k.k. przez błędną wykładnię tego przepisu polegającą na wyrażeniu poglądu, że zachowanie oskarżonego wypełnia znamię "uporczywego nękania" oraz powodowało u pokrzywdzonej

poczucie zagrożenia, podczas gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny nie daje podstaw dla takiego wnioskowania, a ponadto w przedmiotowej sprawie zabrakło przesłanki obiektywnego poczucia zagrożenia, czy też istotnego naruszenia prywatności, a także obrazę art. 190 § 1 k.k. poprzez błędne przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego polegało na groźeniu pokrzywdzonej oraz że istniała obiektywna, uzasadniona obawa po stronie pokrzywdzonej, że wyrażane treści mogą zostać spełnione. W oparciu o powyższe zarzuty domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie była zasadna.

Jak wielokrotnie akcentowano w orzecznictwie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz musi wykazywać konkretne uchybienia w zakresie zasad logicznego rozumowania, jakich dopuścił się sąd w ocenie materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się Sąd I instancji nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 r. II KR 355/74 OSNPG 1975/9/84 i z dnia 22 stycznia 1975 r. I KR 197/74 OSNKW 1975/5/58, wyroki Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6 lutego 1992 r. II Akr 1/92 OSA 1992/6/41 i z dnia 28 maja 1992 r. II Akr 134/92 OSA 1992/11/55, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 października 2000 r. II AKa 138/00 Prok. i Pr. 2002/1/28). W ocenie Sądu Okręgowego, argumentacja zawarta w apelacji B. M. (1) dotycząca tego zarzutu ma jedynie charakter polemiczny i sprowadza się w zasadzie do stwierdzenia, że Sąd błędnie ustalił stan faktyczny w oparciu o zeznania policjantów, pokrzywdzonej i jej współpracowników, którzy w większości mieli znać przebieg zdarzeń z relacji pokrzywdzonej. Tak skonstruowany zarzut nie mógł być uznany za zasadny. Skarżący w żaden nie sposób nie wykazał tego, aby Sąd I instancji dopuścił się konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania przy ocenie materiału dowodowego. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wydanego orzeczenia wskazał przekonującą argumentację dotyczącą tego, dlaczego zeznania R. S. (1) należało uznać za wiarygodne (str. 9 - 12 uzasadnienia). Dokonując tej oceny Sąd I instancji zaakcentował, słusznie, wnioski dotyczące wiarygodności tego świadka w oparciu o bezpośredni z nim kontakt. Sąd Rejonowy wskazał także, dlaczego uznał za wiarygodne zeznania innych świadków m.in. M. H., H. B., czy M. L. (str. 12 - 13 uzasadnienia), a w jakiej części odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego (str. 8 uzasadnienia). Sąd Okręgowy w pełni akceptuje ocenę tych dowodów, jak i pozostałych w niniejszej sprawie, odwołuje się do niej i nie widzi potrzeby jej ponownej prezentacji. Ustalenia faktyczne poczynione w oparciu o powyższe dowody były, wbrew argumentacji oskarżonego, jak najbardziej prawidłowe i nie opierały się jedynie na zeznaniach pokrzywdzonej. Wbrew argumentacji oskarżonego, Sąd I instancji nie dopuścił się także obrazy prawa materialnego - art. 190 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. Kwalifikacja czynu przyjęta w zaskarżonym wyroku została poddana szczegółowej

analizie przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia (str. 15 - 19 uzasadnienia). Argumentacja tam przedstawiona jest wyczerpująca, zasługiwała na aprobatę sądu odwoławczego i nie wymaga ponownej prezentacji. Dodać jedynie można, że wypowiediane przez oskarżonego słowa, iż zabije pokrzywdzoną, czy skończy ona na wózku zważywszy na okoliczności wypowiedzania tych gróźb, istniejący od lat pomiędzy stronami konflikt wzbudzały u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spełnienia tych gróźb. Argumentacja przytoczona w apelacji, iż oskarżony wypowiedzianych przez siebie słów nie traktował poważnie, czy też pokrzywdzona знаła skarżącego i wiedziała, że "nigdy wcześniej nie zrealizował żadnych swoich słów" nie miała żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w tej materii. Trudno także było podzielić stanowisko skarżącego, który wywodził, iż jego zachowanie nie stwarzało uzasadnionego okolicznościami poczucia zagrożenia u pokrzywdzonej i uporczywego nękania w rozumieniu art. 190a § 1 k.k. Telefonowanie do zakładu pracy, przychodzenie do zakładu pracy, przychodzenie do miejsca zamieszkania pokrzywdzonej, dzwonienie do niej domofonem, wysyłanie pism, listów i skarg do zakładu pracy pokrzywdzonej, czy innych instytucji rodziło u pokrzywdzonej uzasadnione poczucie zagrożenia, jak słusznie zauważył Sąd I instancji. Pokrzywdzona unikała kontaktu z B. M. (1) i obawiała się niego, co w tych okolicznościach było zrozumiałe. B. M. (1) działał wielokrotnie, z rozmysłem i chcąc, aby jego zachowanie wzbudziło u pokrzywdzonej poczucie zagrożenia. W tych okolicznościach, sąd odwoławczy nie znajdując jakichkolwiek przesłanek do uwzględnienia apelacji, zaskarżony wyrok, jako słuszny utrzymał w mocy. O kosztach orzeczonego na podstawie art. 629 k.p.k.